

[Glistrup]

af den opfattelse, at både den reform, vi fik i 1930'erne, hvor der blev offentliggjort dissenser med begrundelse i, og den, vi fik i 1958, har været noget, der har været til gavn for dansk retsliv og dansk retslivs udvikling, og der er al mulig grund til at tro, at det går på samme måde, hvis nu disse regler om landsskatteretsdissenser bliver gennemført med, hvad jeg vil kalde 20 års forsinkelse. For nok er det rigtigt konstruktivt, som det er blevet fremhævet fra hr. Ellemann-Jensens og andres side, at landsskatteretten ikke er nogen domstol, landsskatteretten er et administrationsorgan, men den funktionsvirksomhed, der er tale om, svarer meget nøje til domstolenes, dette at skulle bedømme en retstvist og finde ud af, om resultatet af denne retstvist skal være det ene eller det andet. Det er den funktion, der inden for de almindelige domstole har vist sig at komme til at fungere bedre, når man offentliggør dissenser, end den gjorde, da man ikke offentliggjorde dissenser.

Hr. Honoré var inde på den betragtning, at der måske var nogle, der som anført i Jyllands-Posten forleden dag vil være nervøse for, at deres vota ikke svarede til den skomagerforbundets fagforening, der havde udpeget dem, så de ikke kan afsige nogen kendelser, der går imod en skomager, der har haft et underholdsbidrag, eller hvad han nu har haft, så han ikke også kan få fradragsret for det underholdsbidrag. Det er forhåbentlig at underkende landsskatterettens medlemmer, men skulle der virkelig være nogle i landsskatteretten, der lader deres afgørelser influere af, om klageren eller klagerens advokat har den ene eller den anden politiske opfattelse, eller hvad man ellers kunne tænke sig af muligheder, så skal de trækkes frem ved hårene, det er der al mulig grund til. Det er ikke den slags ting, man skal kunne have lov til at kunne hygge sig med i smug, og derfor er det, som hr. Honorés egen konklusion også gik ud på, noget, der snarere må tale i retning af, at vi skal have dissenserne.

Hr. Bollmann og andre var inde på dette synspunkt, som høres så ofte i debatter herinde: det er et godt forslag, men det er ikke lige tiden at gennemføre det nu, og der blev altså sagt, fordi arbejdsbyrden jo er så stor. Det samme gælder den optimistiske og pessimistiske købmand, der handler ved siden af hinanden. Den pessimistiske står og fortæller

kunderne: ja, det er vel nok dyrt. Mine varer er altså blevet så og så dyre, er det ikke skrækkeligt med den dyrtid, vi har? Den optimistiske siger: De får aldrig nogen sinde et pund kaffe eller et pund sukker så billigt, som De får det i dag, det er ganske givet. De vil aldrig mere i fremtiden komme til at opleve så lave priser. Det er præcis det samme, som når man taler om, at det ikke rigtig er tiden på grund af arbejdsbyrden. Man får aldrig nogen sinde en landsskatteret, som har så god tid, som den har i dag, for den skatte-lovgivning, som vælder ind over os, og som er baggrunden for denne arbejdsbyrde, bliver værre og værre, som årene går, og de generationer, der vokser op, bliver mindre og mindre autoritetstro, mere og mere tilbøjelige til at ville klage til landsskatteretten. Når nu skattetrykket stiger med 15 pct. næste år, stiger antallet af klager selvfølgelig også, fordi spørgsmålet, om det enkelte fradrag, den enkelte indkomst er skattefri eller skattepligtig, bliver disse 15 pct. mere betydningsfuldt. Derfor skal vi ikke her ved behandlingen af disse to lovforslag lade os afskrække af dette hensyn til, at arbejdspresset lige i øjeblikket er særlig stort; det bliver større efter alt at dømme i de år, der kommer.

Det, som er den principielle placering af de to lovforslag, vi beskæftiger os med, er den holdning, som også retsforbundets ordfører var inde på, at vi må frem til større åbenhed, større offentlighed specielt i det virke, der foregår inden for den offentlige sektor, og det er dette et lille beskeden trin i retning af.

Så kan man selvfølgelig diskutere, om man som retsforbundets ordfører skal have mest sympati for hr. Bernhard Baunsgaards forslag, som blev fremsat den 26. oktober, eller for fremskridtspartiets forslag, som blev fremsat den 18. oktober. Der kan jeg godt sige, at jeg såmænd ikke har nogen større kærlighed til det ene eller til det andet af de to, man kan indføre det ene, og man kan indføre det andet, og man kan i givet fald stille ændringsforslag til det ene eller til det andet. Havde hr. Bernhard Baunsgaard fået fremsat sit forslag først, var fremskridtspartiets forslag aldrig kommet, men nu var situationen altså den, at vi med den avisdebat, der var kommet om det, syntes, det var rigtigt at få tingene frem til selvstændige forslag.